

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 4 2012

I köket i lägenheten i Nairobi

► Svenska Skolan. Det är en riktigt bra skola med bra sammanhållning och faktiskt den största svenska skolan utanför Europa. Tempot var högre än hemma men skolan är också en social träffpunkt för svenskar i Kenya. Via Johans jobb träffade vi också en del kenyaner på fritiden.

VARDAGEN GÅR OCKSÅ ÅT till att handla, svära över att vattnet inte kommer i kranen, vänta på att strömmen skall komma tillbaka eller till dagsutflykter runt Nairobi. Kommunala lekplatser som vi är bortskämda med här hemma finns inte, men en hel del betal-lekplatser och restauranger där barnen kan leka i trädgården.

Man kan åka till den lyxiga stadsdelen Karen och gå på Karen Blixen-museet, giraff-, elefant- eller krokodiluppfo-dning, pärltillverkning eller någon av restaurangerna. I närheten finns också Bomas som visar kenyanskt kulturliv.

I stan ligger Amani som ger kvinnor som råkat illa ut en fristad och säljer fantastiska textilier som kvinnorna tillverkar. Man kan också åka till Windsor eller någon annan country club för att bada och äta gott och ett besök i en kyrka uppfyller alla förväntningar på sång och dans.

Träning är också bra att ta till. Man kan springa längs gatorna på dagtid, men ska förstås vara lite försiktig med i vilka områden man springer och trafiken är inte kul. Vi och andra svenskar tränade en del på ett gym där man också kunde springa runt fotbollsplanen eller simma i poolen. Den som tycker golf är kul och har tiden har mycket att välja på. Royal Nairobi Golf Club var dock en märklig

upplevelse då ett snett slag över muren skulle hamnat i Kibera, Afrikas största slumområde.

Kontrasten mellan rik och fattig var där absurd om inte osmaklig.

Vi hade som sagt en hel del besök. Det första var Annas pappa med sambo som kom redan veckan efter vi hämtat Erik. Tanken var att ifall det blev jobbigt med anknytningen så kunde de resa iväg med tjejerna några dagar så vi fick fokusera på Erik. Nästa besök var Johans syster med vuxen son och därefter hans far och andra syster med vuxen dotter som stannade två veckor.

EFTER DE BESÖKEN HADE VI SETT Nairobis nationalpark ordentligt och när det svenska höstlovet kom var vi redo för nästa anstormning. Det var våra respektive bröder med familjer som kom. Fjorton personer i två veckor krävde lite planering men kombinationen safariresa, återbesök på Eriks barnhem, några dagar på stranden i Mombasa och en massa utfärder i Nairobi gjorde susen.

Har man inte varit på safari har man inte varit i Kenya. Kenyas nationalparker är öppna ekosystem där djuren kan vandra in och ut, men Nairobis nationalpark har stängsel mot staden. Just att det inte är stänglat och att djuren lever i sin naturliga miljö skiljer upplevelsen från att besöka en djurpark. Dessutom är det spännande då man inte vet vilka djur man kommer att få se. Zebbor, antiloper, bufflar och giraffer finns överallt, men parkerna har olika specialiteter. I Nairobis nationalpark finns många noshörningar, få lejon och inga elefanter.

I Nakuru finns mycket flamingo, noshörningar och den speciella Rothschilds giraff. Tsavo är känt för sina lejon och

Amboseli för elefanter med tanzaniska Kilimanjaro i bakgrunden. Maffigast av parkerna är ändå Masai Mara med sina hjordar av gnuer.

En bra guide är förstås viktigt och de flesta svenskar åker med massajen Salaash som ordnar dagsresor i Nairobis nationalpark, men även flerdagsresor till de andra parkerna. Vi och våra gäster åkte mycket med huvudet genom takluckan på hans gamla Toyota Landcruiser.

Vi avslutade kenyavistelsen med att vandra i Ngong Hills, äta middag hemma hos Salaash vid foten av kullarna och hämta de massajbälten vi beställt av hans fru. Salaash specialitet är fåglar, men han kan det mesta om Kenyas natur och berättar om djuren och hur de lever – det blir inte en ”bocka-av-djur-resa” som safari annars riskerar att bli.

En annan omväxling till Nairobis i-bland enahanda väder är att åka och bada vid kusten. Två gånger var vi med gäster i Diani Beach lite söder om Mombasa. Det är lite dyrare, och kanske lite farligare, men mycket smidigare att flyga med små plan från lilla Wilson Airport i Nairobi till Dianis pyttelilla flygplats fem

Guide. Massajen Salaash med barnen i Ngong Hills

minuter från hotellen. Man bor på hotel-
lanläggningar med "all-inclusive" direkt
vid stranden och bara njuter och konsta-
terar att livet faktiskt är rättvist ibland...
Tröttnar man på pool- och strandlivet tar
man en glasbottnad båt eller en seglande
stock ut till ett rev och snorklar en stund.

Och hur kan man vara borta så länge
från jobbet då? Den första tiden var det
vi och två andra familjer med univer-
sitätsanställda och då kändes det lite
pinsamt – är det bara vi akademiker som
kan vara borta så länge utan att det märks
på jobbet? Johan kunde sköta en hel del
på distans, många möten och till och
med någon enstaka föreläsning gjordes
via Skype och mailar man till kollegorna
i korridoren kan man lika gärna maila
från Kenya.

Johans granninstitution driver ett cen-
ter i Nairobi där han fick ett skrivbord
och kontakter och efter ett tag skaffades
egna kontakter på universitetet. Det var
fantastiskt att undervisa, vara med på
deras konferenser och skapa kontakter
för framtiden då vi troligen kommer se
många fler afrikaner i våra utbildningar
framöver.

PRAKTISKT och ekonomiskt funkade det
mycket bra för oss, men det behöver för-
beredas ordentligt och det är förstås inte
självklart att jobbet går att göra på dis-
tans och att det kan kryddas med verk-
samhet på plats. När vi var nere jobbade
knappst hälften av föräldrarna lite grand
på distans eller på Svenska Skolan och
någon enstaka kombinerade tid i Nairobi
med jobb i Sverige.

HUR VAR DET DÅ ATT KOMMA HEM? Om
Sverige är som vackrast i maj så gäller
väl motsatsen i början av december, så
Erik undrade nog lite om vi lurat honom
med alla vackra ord...

Det är vanligt att underskatta omställ-
ningen att komma hem och det gällde
oss också. Vi och tjejerna kom ju till en
invand miljö medan Erik skulle lära sig
nya rutiner och skapa sig utrymme där
allt redan var uppdelat på oss andra fyra.

Nu, snart ett år senare så funkar allt
riktigt bra, så vi kan inte annat än starkt
rekommendera att välja Kenya som
adoptionsland.

Anna och Johan Woxenius med barnen
Johanna, Linnea och Erik

*Praktiska råd och tips för Kenya-farare från
familjen Woxenius kan du hitta på FFIA:s
webbplats www.ffia.se*

Utanför Stockholms tingsrätt: Från vänster Mrs Grace Lidembo Nzioka, The Head of the Family Division at the High Court in Mombasa, Ms Rose Waithera Njoroge, advokat, Mrs Lydia Nyambura Musyimi, advokat, Little Angels grundare, Mrs Faith Waiguthi Waigwa, Chairperson of National Adoption Committee, Mrs Leah Wanjiku Kiguatha, advokat, Ms Grace Yvonne Adhiambo Ajula, socialarbetare Little Angels, Mr George Maina Kariuki, domare, the Family Division at the High Court in Nairobi

Studiebesök från Kenya

FFIA tog tillsammans med övriga svens-
ka adoptionsorganisationer emot en de-
legation från Kenya några vackra dagar i
Stockholm i slutet av augusti.

Delegationen bestod av såväl domare
och advokater som representanter för
organisationen Little Angels Network.

Det var ett mycket givande besök där
kenyanerna fick en god inblick i olika

delar av verksamheten i Sverige, med be-
sök bland annat på Tingsrätten, förskolan
Spira, Duvnäs familjestöd samt samtal
med organisationerna och en uppskattad
familjeträff.

Det var en imponerad delegation som
reste hem till Kenya och vi hade några
mycket trevliga dagar tillsammans.

Delegationen tillsammans med personal på Duvnäs familjestöd samt representanter för de svenska organisationerna

Väljer man att adoptera från Kenya finns all tid i världen att bearbeta den nya situationen och att starta ett vardagsliv med barnet - och att lära känna sitt barns födelse-land. Det är ett alternativ familjen Woxenius gärna vill rekommendera.

Adoption i Kenya

Landvetter i mitten av maj 2011. Sverige i sin absolut bästa dager: 27 grader och exploderande vår.

Vi tittar på familjens biljett till Nairobi med retur om tio månader och undrar varför i hela friden vi ska resa just nu. Men vi tänker positivt – det är ju detta Sverige vi kommer att tänka på, längta tillbaks till och berätta om för den son som väntar på oss i Kenya. Det är också bra för Johanna, åtta år, och Linnea, fem år, som börjar med sommarlov och sedan kan följa en hel termin i Svenska Skolan i Nairobi. Men framför allt – när väl det efterlängta- de barnbeskedet kommit vill man ju inte gå hemma och skrota!

Vi åkte med KLM med generösa bagage- regler och trots 200 kg packning fun- derade man på om man packat rätt saker. Vi litade inte riktigt på det där om att allt finns att köpa, men nu tycker vi att vi kan ge samma råd – det var väldigt lite som vi saknade i affärerna. Det första som mötte

oss i det lokala köpcentret var faktiskt en stor disk med svenskt lösgodis! Visst bad vi våra gäster ta med svensk hårdost, kaviar och lingonsylt, men det hade vi gjort om vi bott i London eller New York också.

EFTER NÅGRA DAGARS acklimatisering och en snabb safari bar det iväg till Nyeri några timmar från Nairobi där vår lille Erik Joash väntade på oss. Kenya har många barnhem, det sägs till exempel att HIV/AIDS gjort en miljon barn föräldra- lösa och även om många växer upp med släktingar är många barnhemsplacerade.

Eriks barnhem var helt klart av det bättre slaget. Där fanns mycket personal som hade förberett honom väl och satt upp de bilder vi skickat ovanför hans säng.

På en treårings vis hade han fattat vad det handlade om och efter några minuters tandagnisslan funkade det fantastiskt väl.

Vi skulle få träffa Erik på dagtid ett tag och vi hade hyrt ett hus intill barnhem- met på en vecka. Nu blev det läkarun- dersökning samma dag, Erik fick bo med oss direkt och efter tre nätter satt vi i tax- in på väg till Nairobi. Erik pratade både engelska och swahili, men det dröjde inte länge innan han bytte bort swahilin mot svenska. Vi lärde oss tyvärr bara några ord på swahili då engelska funkade i alla vardagssituationer.

VARFÖR VALDE VI DÅ KENYA? Johanna och Linnea är båda adopterade från Kina och även tredje barnet tänkte vi adopte- ra från Kina. Vi hade pappren där länge men det var trögt i kön. Med två barn i familjen valde vi också bort möjlighe- ten med barn med särskilda behov då vi bedömde att den tid och kraft det barnet skulle behöva skulle tas på Johannas och Linneas bekostnad.

När Kenya med sju-nio månader he- mifrån kom på tapeten var det förstås en hel del praktiskt att ta ställning till, men vi var redo för det stora äventy- ret. Tjejerna var i en bra ålder, Johans jobb skulle funka hyfsat på distans och Anna kunde vara föräldraledig i Nairobi likväl som i Mölndal.

De två adoptionsresor vi gjort till Kina kan i en jämförelse med den till Kenya karakteriseras som ”hit-and- run”. Känslor och allt praktiskt runt att bilda familj får hanteras på hem- maplan liksom att skapa en relation till barnets födelse-land.

I Kenya däremot finns all tid i världen att bearbeta den nya situa- tionen och att starta ett vardagsliv. Man måste förstås inte, men det finns alla möjligheter att lära känna landet Kenya, dess fantastiska natur och dess traditioner. Att vara borta så länge

Första mötet på barnhemmet. Efter några minuters tandagnisslan fungerade det väl ...

kräver förstås mycket förberedelser och lite stöttning hemifrån med praktiskt runt hus, räkningar och sådant, men inget oöverstigligt.

Det som var lite frustrerande var att man inte visste hur lång tid det skulle ta då adoptionsprocessen kan vara lite oberäknelig på slutet. Vill man minimera tiden i Kenya kan man försöka tima rätstens ledigheter. Vi tappade till exempel en månad på att rätten var stängd när vi lämnade in vår prövningsansökan, men tiderna ändras ibland så det är svårt att planera för.

I rätten kände vi oss ganska små och föremål för domarens nycker, men advokaten gjorde det lättare. Man ska inte hymla med att Kenya är ett korrupt land och domstolarna är inte immuna.

I ADOPTIONSSAMMANHANG kan man ju absolut inte ta "mutseden" dit man kommer för att snabba på processen, utan man får snällt vänta på att domaren meddelar när det hela är klart. Vissa domare skrev på allt direkt vid andra domstols-

förhöret, andra letade efter ny tid i kalendern några månader bort ...

Inför resan funderade vi på lite större och lyxigare boende, som också låg lite närmre Svenska Skolan, men fick ett mycket värdefullt tips från en svensk familj på plats i Nairobi. De sa att även om man träffar svenskar som bor i andra delar av Nairobi så är det ändå inom respektive lägenhetskomples man umgås intensivast. Följaktligen valde vi boende efter var andra svenskar bodde.

Till en början var vi tre svenska familjer, men som mest bodde här tolv svenska och några holländska adoptivfamiljer väl omgärdade av vakter, murar och elstängsel. Som svensk var det lite ovanligt i början, men man vande sig fort. Vakterna och städpersonal som jobbade för svenskarna blev till vänner och ett sätt att förstå det kenyanska samhället. Vi hade ändå en ganska stor lägenhet, dryga 100 möblerade kvadrat, och det var särskilt bra för vi hade många besök och hotellen låg en bit bort.

Hur får man tiden att gå? För att få fa-

miljen att fungera behövs förstås rutiner. Bland adoptivfamiljerna kretsade umgänget mycket runt helgerna, även om få jobbade vanliga kontorstider. På fredagar hade rätten öppet för adoptionsärenden och om en svensk familj varit uppe firades det med bubbel och pizza vid poolen med alla svenskar.

PÅ SÖNDAGAR HADE SVENSKA skolan öppet på förmiddagen för adoptivfamiljer och på eftermiddagen samlades vi på restaurangen Valencia för att dricka kaffe och inhemska ölet Tusker, kanske äta från grillen och låta barnen leka i hoppborgen. När någon fyllde år eller familjer skulle åka hem ordnade man lite större fester vid poolen eller gick på restaurang tillsammans. På onsdagar körde vi varannan vecka damernas och varannan herrarnas på någon bar eller restaurang. Dessutom var det en hel del spring mellan lägenheterna på dagarna.

Vi hade lite större umgänge än förstagångsföräldrarna då tjejerna gick i